

РЕШЕНИЕ

№ 24689

гр. София, 18.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 11.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **4773** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 107, ал. 4 от ДОПК във връзка с чл. 4, ал.1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 11246 от 08.05.2025 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № ДЛЦ25-ГР94-334/3 от 30.04.2025 г. по описа на Столична община (СО), Дирекция ПАМДТ – отдел „Л.“, подадена от Г. М. В., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. П. Н. В. от САК, с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], вх. Б, ет. 2 срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 20-440-1 от 11.12.2020 г., издаден от Е. Р. Високалийска, на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи – Л.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, потвърден с Решение № СФ25-РД28-151 от 03.04.2025 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община (ДОТСО).

С жалбата се иска съдът да отмени АУЗД като незаконосъобразен, явно необоснован и немотивиран, постановен при съществени нарушения на материалните и процесуалните правила и принципи на данъчния процес, както и че не е съобразен с целта на закона. Посочва се, че при издаването му не са спазени изискванията за форма, посочени в чл. 59, ал.2, т. 4 АПК, тъй като липсвали фактическите и правни основания за издаване на акта. Твърди се, че изложените мотиви в акта са общи и бланкетно изложени, като посоченото „по персонални партии съгласно подадени декларации, собствени данни, данни, получени от трети лица и организации“ не дава възможност да се прецени при коя от трите хипотези на чл. 107, ал. 3 ДОПК е издаден. На следващо място оспорваният отбелязва, че мотивите са общи и представляват изброяване на

всички възможни хипотези за издаване на АУЗ. Допълнително се инвокират съображения, че не е налице нито една от предпоставките, залегнали в приложимата разпоредба. Не на последно място се посочва, че посочената в АУЗ дата е недостоверна, а установените с акта задължения са погасени по давност. В тази връзка е посочено, че липсват всякакви доказателства, които да удостоверяват датата, посочена в Акта, както и че допълнителен аргумент е изключително дългия времеви отрязък между предполагаемата дата на издаване и датата на реално връчване на данъчно-задълженото лице. Излага се довод, че оспорващата живее на посочения в акта адрес и не е получавала преди това известие или друго съобщение за наличието на пратка, съдържаща обжалвания АУЗ. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. В., която поддържа жалбата и предлагат да се уважи, депозира писмено становище и претендира сторените съдебно-деловодни разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – директорът на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. В., която оспорва жалбата, предлага да не се уважава и претендира юрисконсултско възнаграждение по чл. 161 от ДОПК. Депозира писмено становище.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От материалите по делото се установява, че на неустановена дата е извършена проверка, при която е установено, че не са внесени дължимите суми за данъци, такси и глоби по видове и периоди и лихвите за просрочие към тях, изчислени към 11.12.2020 г., описани в табличен вид – общо в размер на 1587,19 лв., от които Данък за недвижими имоти (ДНИ) – главница 493,60 лв. или лихва за забава – 166,57 лв. или общо 660,17 лв. и Такса за битови отпадъци (ТБО) – главница в размер на 683,93 лв. и дължима лихва – 234,09 лв. или общо 918,02 лв. Общо главницата е в размер на 1177,53 лв. и лихвите за просрочие, изчислени към 11.12.2020 г. в размер на 400,66 лв.

Обект на административното производство са публични общински вземания на оспорващия за местен данък върху недвижимите му имоти и такса за битови отпадъци за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2019 г. Предмет на производството са недвижими имоти, както следва: - парцел № 7211Н19837, представляващ земя с площ 674,00 кв. м. и застроена площ 250,00 кв.м. с притежаваната 1/4 ид.части, жилище с година на построяване 1997 г., с конструкция М1 – масивна без ...г. и с РЗП общо 90,00 кв.м. в това число РЗП на обекта 86,00 кв.м., РЗП на мазе 4,00 кв.м., РЗП на таван 0,00 кв.м. за притежаваната 1/1 ид. Част, основно жилище; гараж с година на построяване 1997 г., с конструкция М1-масивна без ...г., с РЗП общо 17,00 кв.м, в това число РЗП на обекта 17,00 кв.м., РЗП на мазе 0,00 кв.м., РЗП на таван 0,00 кв.м. за притежаваната 1/1 ид.ч., с адрес [населено място], район Л., [улица], вх. 1, ап. 6, ет. 2.

От данните по делото се установява, че е подадена декларация по чл. 14 от ЗМДТ № 23477 от 27.05.1998 г. от оспорващата в която е деклариран процесния имот като земя с площ 674,00 кв.м., жилище с площ от 86,00 кв.м., мазе 4,00 кв.м. и гараж с площ 17,00 кв.м., като същата 1/4 ид. Част от земята и 1/1 ид. Част от жилището, мазето и гаража.

В така подадената декларация по чл. 14 от ЗМДТ е посочено, че жилището е основно.

В Акта за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал.3 от ДОПК изрично е записано, че имотите са заведени в регистрите на Столична община, дирекция „Общински приходи“, отдел ОП, Л. на база посочени данни в декларации, собствени данни, данни получени от трети лица и организации за характеристиките им.

Като краен резултат с Акта са установени публични задължения на оспорващата за местен данък върху недвижим имот и такса битови отпадъци, ведно със законовите лихви към 11.12.2020 г.,

както следва:

Данък върху недвижими имоти: 2015 г. – главница - 102,00 лв., лихва – 54,65 лв., общо – 156,65 лв.

2016 г. – главница – 101,355 лв., лихва – 44,01 лв., общо 145,36 лв.;

2017 г. – главница – 100,72 лв., лихва – 33,54 лв., общо – 134,26 лв.

2018 г. – главница – 96,23 лв., лихва – 22,25 лв., общо 118,48 лв.;

2019 г. – главница – 93,30 лв., лихва – 11,12 лв., общо – 105,42 лв.

Такса битови отпадъци: 2015 г. – главница – 141,82 лв., лихва – 76,62 лв., общо – 218,44 лв.;

2016 г. – главница - 140,85 лв., лихва – 61,75 лв., общо – 202,60 лв.;

2017 г. – главница – 139,88 лв., лихва – 47,13 лв., общо – 187,01 лв.;

2018 г. – главница – 133,14 лв., лихва – 31,38 лв., общо – 164,52 лв.;

2019 г. – главница – 128,24 лв., лихва – 17,21 лв., общо – 145,45 лв.,

или общо задължения за ДНИ за периода 2015 г. – 2020 г. – главница 493,60 лв., лихва – 166,57 лв.

или общо 66017 лв. и ТБО – главница – 683,93 лв., лихва – 234,09 лв. или общо 918,02 лв. Сборът от установените задължения е: главница – 1177,53 лв., лихва – 400,66 лв., общо – 1578,19 лв.

Актът за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал.3 от ДОПК е бил изпратен чрез Български пощи и с известие за доставяне № R PS 1040 08DR4U W на 14.12.2020 г., видно от пощенското клеймо, поставено на приетия по делото пощенски плик (л. 24). Писмото се е върнало в цялост с отбелязване „непотърсена“ на 04.01.2021 г. (видно отново от пощенското клеймо). Актът е връчен лично на оспорващата на 17.03.2025 г., съгласно приетата по делото разписка (л. 25) в оригинал.

Г. В. е обжалвала АУЗ пред директора на дирекция „Общински приходи“, СО, в срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК, с подаването на жалба вх. № ДЛЦ25-ГР94-334 от 28.03.2025 г. по описа на Столична община. Решаващият орган се е произнесъл с Решение № СФД25-РД28-15 от 03.04.2025 г., с което е потвърдил изцяло Акта за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал.3 ДОПК рег. № 20-440-1 от 11.12.2020 г., издаден от Е. Р. Високалийска. Това решение е връчено на неговия адресат на 16.04.2025 г., видно от ръкописното отбелязване на последната му страница (л.33).

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства, представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 156, ал.1 от ДОПК срок пред Административен съд – София град от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – по силата на чл. 4 от ЗМДТ и заповед № СОА20 – РД15 – 16 от 03.01.2020 г. на кмета на Столична община. Същият е издаден в производство по обжалване на АУЗ по чл. 107, ал. 3 от ДОПК с искане за отмяната му като незаконосъобразен.

По отношение на твърденията за изтекла давност:

Съгласно чл. 171 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок (ал. 1). С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо

от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIa (ал. 2) Лихвите за публичните вземания се погасяват по давност с изтичането на сроковете за главното вземане по ал. 1 и 2, независимо от начина на погасяване на главницата (ал. 3).

В чл. 172 ДОПК са регламентирани правилата при спиране и прекъсване на давността. Давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение (ал. 1). Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната (ал. 2). От прекъсването на давността започва да тече нова давност (ал. 3).

В случая данъчните задължения на жалбоподателя са с начало 01.01.2015 г., което съгласно чл. 171, ал.1 ДОПК, означава, че 5 годишната давност е започнала да тече от 01.01.2016 г. и към 11.12.2020 г., датата на издаване на обжалвания АУЗД, не е изтекла. С издаването на обжалвания акт давността по чл. 171, ал.1 ДОПК е била прекъсната по силата на чл. 172, ал. 2 ДОПК и съгласно ал. 3 на посочената разпоредба е започнала да тече нова давност. Това от своя страна означава, че от 12.12.2020 г. е започнала да тече нова 5 годишна давност, която към настоящия момент не е изтекла и същата е в рамките на 10 годишната давност по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

Спорният момент по делото е дали ответникът е предприемал действия по връчване на АУЗД в периода от неговото издаване (11.12.2020 г.) до датата на неговото връчване (17.03.2025 г.).

По отношение на този въпрос, съдът приема, че действителната дата на издаване на обжалвания АУЗ е посочената в него, което обстоятелство се установява както от представените в хода на съдебното производство писмени документи от страна на ответника, така и от приложения на л. 24 от делото заверен препис на пощенски плик поставено върху него пощенско клеймо 14.12.2020 г. и отбелязване „АУЗ20-440-1/11.12.2020“ – номерът на обжалвания акт. Тези данни не са оспорени от жалбоподателя, поради което същите се кредитират от съда и обосновават извод, че административният акт е издаден на 11.12.2020 г. и веднага след това е изпратен за връчване на адресата му. По тези съображения възраженията на Г. В. за антидатиране на АУЗ са неоснователни.

По отношение въпроса за изтеклата давност, както бе посочено по – горе към датата на обявяване на делото за решаване и към датата на постановяване на съдебния акт, не е изтекла 10-ет годишната погасителна давност за първата година – 2015 г., което допълнително означава, че не е изтекла и за следващите години до 2019 г. , включително.

Относно твърденията за изложени бланкетни мотиви, съдът намира жалбата за неоснователна и в тази част, тъй като от страна на административния орган са изложени достатъчно и ясни съображения, както и конкретно са посочени публичните задължения по години, главница, лихви и в общ размер, вид на задълженията и за кой/кои имоти се отнасят.

По изложените аргументи, обжалваният АУЗ по чл. 107, ал.3 от ДОПК акт е законосъобразен и като такъв следва да бъде потвърден, а жалбата, подадена срещу него да се отхвърли като

неоснователна и недоказана.

С оглед изхода на правния спор и предвид направените своевременни искания съдът намира, че на основание чл. 161, ал.1, изр. 3 ДОПК във връзка чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка чл. 24, изр. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ в максимален размер, тъй като от страна на ответника бе проявена процесуална активност в хода на съдебното производство, което се проведе в рамките на три открити съдебни заседания, а именно 450,00 лв. или 230,08 евро.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. М. В. срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 20-440-1 от 11.12.2020 г., издаден от Е. Р. Високалийска, на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи – Л.“ на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО, потвърден с Решение № СФ25-РД28-151 от 03.04.2025 г. на Директора на Дирекция „Общински приходи“ към Столична община (ДОТСО).

ОСЪЖДА Г. М. В., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на 230,08 (двеста и тридесет евро и осем цента) евро.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: